

گفت‌وگو **دنیاحیدری**

داشت. چه از لحاظ فنی و چه اخلاقی. چه آنچه در داخل تیم‌ها و باشگاه‌ها و درون مستطیل سبز رخ داد و چه آنچه خارج از چمن مسابقات، روی سکوها و فراتر از آن. مسائلی که برخی از آنها می‌تواند نقاط قابل اتکای لیگی باشد که بعد از ۳۰ هفته و در موعد مقرر به پایان رسید و برخی دیگر می‌تواند از نقاط منفی آن باشد. اما آنچه که به نظر امیر حاج رضایی، کارشناس فوتبال ایران در لیگ شانزدهم قابل توجه بود، رشد کیفی سطح اول فوتبال کشور بود: «برگزاری لیگ در آستانه جام جهانی و در حالی که تیم‌ها برای حضور در این رقابت‌ها حاضر می‌شوند کمی کار را سخت و سردرگم می‌کند. مسئله‌ای که در لیگ شانزدهم گاهی تنش‌هایی را هم به وجود آورد اما در کل به رغم این هم‌زمانی، لیگ فوتبال ایران با نظم البته با فنی و کیفی بالایی برگزار شد که نتیجه آن هم در جریان ۳۰ هفته بازی‌ها قابل مشاهده بود و هم در نتیجه‌گیری تیم ملی ایران در راه رسیدن به جام جهانی روسیه. رشد کیفی که به سود فوتبال ایران است و باید برای تداوم آن برنامه‌ریزی و تلاش کرد تا همچنان ادامه داشته باشد و افت نکند.»

نقاط مثبت و منفی لیگ شانزدهم را در چه چیزهایی دیدید؟
مشکلات داوری گاهی اعتراض‌ها و انتقاداتی را به وجود آورد اما توجیه به سهوی بودن آن، نمی‌توان گفت یک چالش جدی بود هر چند که انتضار می‌رود روند داوری‌ها نیز رو به رشد باشد و کمتر شاهد اشتباهاتی باشیم که البته نباید فراموش کرد در سطح فوتبال دنیا نیز رخ می‌دهد اما قضاوت داوران جوان در جریان بازی‌های لیگ نشان از تغییر نسبل در دپارتمان داوری داشت که می‌تواند از جمله نقاط مثبت باشد اما در خصوص نقاط منفی لیگ باید به باشگاه‌ها اشاره کرد و اتفاقاتی که فقط در ایران رخ می‌دهد و در فوتبال مدرن نمی‌توان نمونه آن را دید. بر خورشود که گاه‌بعضی برخی باشگاه‌ها و تیم‌ها در خصوص عدم حضور در لیگ به دلیل مشکلات خاص خود که اکثر مواقع مسائل مالی است،اعتصاب بازیکنان که یکی را هم تنها در فوتبال ایران می‌توان دید، از جمله نقاط منفی فوتبال آسیایی، لیگ با نظم و انضباط برگزار شد و در محلات هستیم نه لیگ برتر و سطح اول فوتبال کشور.
از نظر فنی کیفیت لیگ را چگونه ارزیابی کردید؟

به لحاظ فنی امسال لیگ خوبی را پشت سر گذاشتیم. لیگی به مراتب بهتر و فنی‌تر از فصل قبل که این نشان از پیشرفت فوتبال باشگاهی ایران دارد. رقابت چند تیم برای قهرمانی، نزدیک بودن بازی‌ها، نتایج همه نشان از پیشرفت محسوس و رشد کیفی لیگ برتر نسبت به

بررسی لیگ برتر فوتبال ایران در گفت‌وگوی «جوان» با امیر حاج رضایی

لیگ برتر گاهی تا سطح لیگ محلات نزول کرد

عدم سلطه فرهنگی، ناامیدکننده‌ترین نقطه لیگ شانزدهم بود

سال‌های قبل داشت. مسئله‌ای که نتیجه آن در عملکرد تیم ملی و نتایج به دست آمده در مقدماتی جام جهانی نیز دیده شد. آن هم در حالی که لیگ چند مرتبه به دلیل بازی‌های تیم ملی و باشگاه‌های حاضر در لیگ قهرمانان آسیا شاهد تعطیلی‌هایی در جریان بازی‌ها بودیم اما باشگاه‌ها توانستند خوب کار کرده و به جهت آمادگی جسمانی بالا و کار گروهی خوب، این مسئله را بدون آنکه به چالش تبدیل شود پشت سر بگذارند و حتی تعطیلی‌ها نیز خیلی در روند کیفی رو به رشدی که لیگ شانزدهم داشت ایجاد نکرد و امسال بازی‌های جذاب، خوب و فنی را شاهد بودیم. لیگی که گاه‌بسته ماندن دروازه یک تیم در هفته‌های متمادی هیجانات خاص خود را به دنبال داشت.

نکات بارز فنی لیگ شانزدهم را در چه دیدید؟

با توجه به حجم سنگین بازی‌های باشگاهی، ملی و رقابت‌های آسیایی، لیگ با نظم و انضباط برگزار شد و در همان تاریخ مقرر به پایان رسید که این از جمله نکات بارز و قابل توجه بود.

برای ارتقای کیفیت لیگ چه کار باید کرد؟

قوانین سفت و سخت، قوانین محکم و سختگیرانه‌ای که از بروز برخی رفتارهای ناهنجار مثل اعتصاب‌ها و نظیر آن جلوگیری کند.مشکلاتی که بیشتر آنها به دلیل مشکلات مالی و مدیریتی است که متأسفانه نه فقط کاهش نمی‌یابد که هر روز نیز افزایش می‌یابد؛ برای آنکه فوتبال

می‌دهد. البته برخی از این مربیان جوان نخستین سالی نبود که در سطح اول فوتبال کشور مربیگری می‌کردند. مثل پورموسوی و سجادی که نتسلانگر توجه و اعتماد خوزستان به نیروهای بومی بود یا منصوریان که به عنوان یک مربی جوان در تیم بزگی مثل استقلال آن هم در نخستین حضورش توانست به عنوان نایب قهرمانی لیگ دست یابد. یا مهاجرچی در مشهد که خوب نتیجه گرفت.از

بین بازیکنان نیز نمی‌توان به بازیکنان جوانی چون علیپور، قربانی، نورا فکن، آقایی و... اشاره کرد که در زمره بازیکنان جوان و البته تأثیر گذار لیگ بودند که بدون شک آینده روشنی در انتظار آنهاست البته به شرط آنکه قدر موقعیت خود را دانسته و به بهترین شکل ممکن از شرایط نرند. رسیدن به موفقیت‌های بیشتر بهره ببرند.

چه چیزهایی در رقابت‌های فصل جاری ناامیدکننده بود؟

عدم سلطه فرهنگی، این ناامیدکننده‌ترین نقطه لیگ شانزدهم بود که هم به سکوها برمی‌گردد، هم به اتفاقاتی که گاه در مستطیل سبز رخ داد، هم به مسائل و نگاه و راه‌کردی که باشگاه‌ها در پیش می‌گیرند، هم قدراسبون گسترده‌ای است که یکی از مشکلات اساسی و اصلی فوتبال ماست و نیاز به تأمل و تفکر دارد. باید با یک نگاه جامعه‌شناسانه، کارشناسانه و برنامه‌یابی قابل اتکا و قوی برای مقابله با آن گام برداشت. این هم به حرف نیست و نیاز به عمل دارد.

نگاهی به فراز و فرودهای شانزدهمین دوره لیگ برتر

فوتبال به وقت هیجان

پرسپولیس، برای شاگردان منصوریان شادی‌اش کم از قهرمانی نبود تا لیگ شانزدهم به رغم اینکه سبب شد تا آبی‌پوشان برای چهارمین سال متوالی در حسرت قهرمانی بمانند، با خاطره خوشی همراه باشد. اعتماد منصوریان به بازیکنان جوان با توجه به محرومیت این تیم در فصل نقل و انتقالات زمستانی که سبب ظهور پدیده‌هایی مانند امید نورافکن، فرشید باقری و فرشید اسماعیلی شد، از نقطه‌های روشن‌های آبی پوشان در لیگ شانزدهم بود.

پرافت و خیز

سرگذاشتن بحران به جمع تیم‌های مدعی برگشتند، روند آبی‌ها در نیم فصل دوم بهتر هم شد تا جایی که اگر نتایج بازی‌های دور برگشت تنها محاسبه می‌شد، آنها قهرمان لیگ بودند! ۱۱ پیروزی در ۱۵ بازی به خوبی نشان از آمار فوق‌العاده تیم منصوریان در نیم‌فصل دوم دارد. نتایجی که سبب شد آبی‌پوشان در پایان لیگ‌روی بسکوی نایب قهرمانی قرار بگیرند، تیمی که در پایان نیم فصل اول در رده هفتم بود و با جهشی پنج‌رده‌ای به‌سکوی دوم در پایان لیگ رسید. البته پیروزی ۲ بر ۲ دربري برگشت و شکسته شدن طلسم پیروزی مقابل

وزیر ورزش

سرویس ورزشی ۴۴۹۸۴۳۴

یک فصل بی دستاورد

نگاه شیوانوروزی

یک فصل دیگر از لیگ برتر فوتبال ایران هم با همه فراز و فرودهایی که داشت به پایان رسید و در این دوره نیز همچون گذشته تغییری در سطح فوتبال باشگاهی کشور و حرکت آن به سمت حرفه‌ای‌گری دیده نشد. رقابت‌های لیگ شانزدهم در شرایطی تمام شد که هیچ مزیتی نسبت به ادوار قبل نداشت. تنها نکته قابل توجه قهرمانی پرسپولیس چند هفته مانده به پایان لیگ بود، قهرمانی‌ای که پس از ۹ سال به سرخپوشان رسید اما شادی این قهرمانی به خاطر اعتصاب و تحریم تمرینات خیلی زود جایش را به شعارهای انتقادی، قهر و مصاحبه‌های آتشین داد.

در ابتدای هر فصل حرفه‌های قشنگ زیادی زده می‌شود و دست‌اندر کاران لیگ تلاش می‌کنند تا حرف از تغییر و تحول بزنند و همه چیز را خوب جلوه دهند اما به محض اینکه سوت شروع رقابت‌ها زده شد واقعیت‌های فوتبال ایران باز هم عیان شد، واقعیت‌هایی که نه جای دفاع دارد و نه می‌توانیم منکرشان شویم. تیم‌های حاضر در لیگ همانند قبل با حواشی بسیار زیادی دست و پنجه نرم کردند و همان حواشی تأثیر زیادی بر عملکردشان در این فصل داشت. تداوم عملکرد درخشان پرسپولیس، سقوط تراکتورسازی از صدر جدول به رده سوم، سیر صعودی استقلال و رسیدن به عنوان نایب قهرمانی و سقوط صبا و ماشین‌سازی به دسته یک از جمله اتفاقات فنی مهم فصل شانزدهم به شمار می‌روند. با این حال طبق معمول اتفاقات غیرفنی بیش از همه نکات فنی به چشم آمد. قرار دادهای میلیاردی به وفور در تیم‌های مختلف امضا شد، تعداد بازیکنان با رقم‌های بالا به شدت افزایش یافت و باز هم بر میزان بدهی باشگاه‌ها اضافه شد. همین مسئله در طول فصل تیم‌های زیادی را با مشکل مواجه کرد و از سرخابی‌ها گرفته تا نفت و استقلال خوزستان دست به اعتصاب زدند تا بکنه برتر مطرح می‌شود، بحثی که مدت‌هاست توجهی به آن نشده و نمی‌شود تا در رده‌بندی AFC،لیگ باشگاهی‌مان در رده هشتم و پایین‌تر از امارات و قطر قرار بگیرد البته با وضعی که فوتبال مادر قرار

گرفتن در این رتبه نه تنها تعجب‌آور نیست بلکه اگر منصفانه به آن نگاه کنیم به این نتیجه می‌رسیم که لیگ برتر مان تنها نام حرفه‌ای را یدک می‌کشد و بس. از ابتدای لیگ برتر رقم‌های فرار داد، بازیکنان و مربیان به شکلی سرسام‌آور افزایش یافته و دستمزد یک میلیاردی به کف خواسته آن‌ها تبدیل شده است. با دیدن شرایط موجود این سؤال مطرح می‌شود که آیا فوتبال باشگاهی‌مان نیز به اندازه افزایش نجومی دستمزدها پیشرفت داشته یا اینکه مسیر نزولی را تجربه کرده است؟ در این مدت به تنها مسئله مهمی که توجه نشده بالا بردن سطح لیگ بوده. تیم‌های لیگ برتری در فصل نقل و انتقالات بی‌برنامه و بعضاً به خاطر چشم و هم‌چشمی بازیکنان اسمی اما بی‌کیفیت را با رقم‌های بالا به خدمت می‌گیرند و ثمره این خریدهای غیر حرفه‌ای چیزی نیست جز پایین آمدن سطح مسابقات. از سوی دیگر کادرفنی تیم‌ها نیز از طریق واسطه‌ها و رابطه‌ها انتخاب می‌شوند و روی نیمکت می‌نشینند تا جایی که همه می‌دانند برخی مربیان مطرح ایرانی هیچ آشنایی با دانش روز دنیا ندارند. از طرفی مدیران باشگاه‌ها هم اعتقادی به مدیریت حرفه‌ای ندارند؛ مدیران غیرفوتبالی و غیرورزشی از فرصت به دست آمده برای مطرح شدن خود و حتی پیشبرد اهداف اقتصادی خود استفاده می‌کنند تا جایی که ترکانند بمب و کم کردن روی مدیر تیم حرفه‌ای برایشان مهم‌تر از هر موضوع دیگری می‌شود و در این راه بودجه دولتی را که در اختیار دارند هر چور که دوست دارند خرج می‌کنند بدون آنکه هیچ مقام مسئولی از آن‌ها بابت دخل و خرج‌هایشان حساب و کتاب بخواند. اینگونه است که امارات، قطر، عربستان، چین، ژاپن و استرالیا با اختلاف از فوتبال ایران پیش افتاده‌اند و ما همچنان اندر خم یک کوچه‌ایم. در حالی که رقبای آسیایی از فرصت‌ها بهره‌مند شده و بودجه خود کاملاً حرفه‌ای و صحیح بهره گرفته‌اند و در یک دهه اخیر شدی چشمگیر را تجربه کردند. این در حالی است که کشورهایی چون قطر، عربستان، امارات و چین درمقایسه با کشورمان از کمبود استعدادهای داخلی رنج می‌برند و مبالغ هنگفتی را خرج به خدمت گرفتن بازیکنان خارجی می‌کنند اما در فوتبال ایران که مملو از استعداد و تکنیک است به دلیل نبودن جیب دلان و واسطه‌ها فرصت‌سوزی می‌شود و دود آن به چشم فوتبال‌مان می‌رود. به‌رغم همه سوامدیریت‌ها و رفتارهای آماتوری و بحران‌ها هواداران در این فصل هم پشت تیم‌های محبوب خود را خالی نکردند. ای کاش به خاطر دل‌هواداران میلیون‌هم که شده به خودمان بباییم و فوتبال باشگاهی ایران را نجات دهیم.

محرومیت، اعتصاب، قراردادهای میلیاردی، سوت‌های اشتباه و...

حاشیه روی حاشیه در یک لیگ مثلاً حرفه‌ای

شانزدهمین دوره رقابت‌های لیگ برتر در حالی پایان یافت که برخی حاشیه‌های کهنه و معضلات قدیمی فوتبال باشگاهی هنوز به قوت خود باقی است و البته برخی مشکلات جدید نیز به آنها اضافه شده‌است. پیش از این عادت داشتیم که در برخی قراردادهای انجمنی و معضلات داوری بگوییم اما حالا در این فصل باید اعتصاب و محرومیت‌های بین‌المللی را نیز به آنها اضافه کنیم. وجود این همه معضل در لیگی بنام و ادعای حرفه‌ای در نوع خود بی‌نظیر است تا جایی که می‌توان مدعی بود لیگ هشتم آسیا وقتی پای حاشیه و مسائل خارج از مستطیل سبز به میان می‌آید حتی در دنیا جزو برترین‌هاست.

مسئله تمام‌شدنی سوت‌ها

هیچ وقت تمام شدنی نیست، بازنده‌ها همیشه از داوری گلابه دارند و هر طور که شده می‌خواهند باختشان را به داوری گره بزنند، اما جدا از پناهه جویی‌های بازنده‌ها باید به این واقعیت اذعان داشت که مشکلات داوری و سوت‌های اشتباه و تأثیر گذار در نتیجه اینقدر زیاد است که نمی‌توان دیگر روی آن به عنوان جزئی از فوتبال مان نهاد، این مشکل از ابتدای لیگ شانزدهم به وضوح دیده شد و تا پایان آن نیز ادامه داشت و جالب اینکه هر معترضی هم با پاسخ قاطع کمیته انضباطی روبه‌رو می‌شد تا باور کنیم عزمی برای اصلاح وضعیت داوری وجود ندارد.

درد قراردادهای میلیاردی

لیگ شانزدهم نیز مانند چند دوره گذشته البته خالی از بازیکنان میلیاردی نبود، بازیکنانی که با ثبت قراردادهای نجومی عملاً به خواسته‌ها و موازین فدراسیون فوتبال دهن کجی کردند و درست مانند فصل‌های گذشته حتی به لحاظ مسائل فنی درصدی از مبلغی که در قرارداد ثبت کرده بودند را به نمایش نگذاشتند. هر چند که در این میان نباید از حضور برترنگ دلال‌ها غافل ماند اما به هر حال موضوع قراردادهای میلیاردی مسئله‌ای است که سیبل اول و آخر آن بازیکنان هستند.

محرومیت بین‌المللی

بی‌قانونی در فوتبال ایران نهادینه شده، این بی‌قانونی را می‌توان از ثبت قراردادها تا عدم توجه به قوانین مشاهده کرد، طبیعی است که وقتی عزمی برای برخورد با قانون‌گریزی وجود نداشته باشد آن وقت کار به مراجع بالاتر و بین‌المللی و محرومیت‌های می‌شود.

باشگاه‌های ما به تصور اینکه می‌توانند از زیر بار مسئولیت در مقابل فیفا مثل فدراسیون فرار کنند با خیال راحت قانون‌را زیر پا می‌گذارند اما اتفاقات این فصل حالا همه را هوشیار کرده، محرومیت‌های تراکتورسازی و استقلال از سوی فیفا از نکات برجسته این فصل رقابت‌های لیگ برتر بود. محرومیت‌هایی که ثابت کرد می‌توان نام حرفه‌ای را یدک کشید ولی از قوانین آن‌ر گریخت.

ایپدیمی اعتصاب

فصل پیش جرقه اولین اعتصاب را برخی بازیکنان پرسپولیس زدند، اعتصابی که خیلی زود با واکنش‌های تندری روبه‌رو شد، اما کمتر کسی می‌توانست تصور کند این اتفاق در فصل اخیر هم تکرار شود، آن هم نه فقط یک بار و نه فقط در یک تیم، در لیگ شانزدهم ابتدا استقلال‌ها بودند که اعتصاب کردند آن هم درست پیش از دیدار حساس رقابت‌های لیگ قهرمانان، هر چند اقدام شاگردان منصوریان نیز مانند سرخ‌ها با انتقاد روبه‌رو شد اما وقتی پرسپولیس‌ها هم بعد از قهرمانی اعتصاب کردند آن وقت مشخص شد که این عادت زشت آرام، آرام تبدیل به یک ایپدیمی می‌شود، در این میان البته هر گونه تلاش و نصیحت و ریش سفیدی بی‌هم فایده نشان داده است.